

Bous, bandes i castells

Hi hagué un temps, fa vint anys o trenta anys, en què la Fira de Juliol de València era una bona fira de capital de província, de ciutat de pretensions modestes i que respon fidelment als tòpics que li són atribuïts. Una fira amb un cartell ben important de *corregudes de bous*, amb un concurs de bandes de música en el mateix recinte de les corregudes, amb els seus castells de focs i amb una batalla de flors. Això era tot. I durant molts anys, ni les autoritats municipals tenien el pensament d'oferir res més, ni semblava que la població demanava res més.

Hi hagué un altre temps, més recent, en què de sobte va semblar que tot era possible: que València no en tenia

prou ni tan sols de ser capital del seu propi país, i que aspirava a molt més. Van ser els anys de «vocació mediterrània», i més encara, de l'aspiració expressa a ser la «capital cultural» del Mediterrani sencer. Un pretensió excessiva, sense dubte. Una vocació il·lusòria, molt per damunt de les possibilitats locals, i que sovint es va quedar en retòrica buida i en celebracions d'interès ben discutible. Una cosa, però, semblava clara i acceptada: que si la ciutat volia jugar realment el seu paper de capital, si volia ser coneguda i reconeguda fora del seu territori més immediat, la cultura

havia de fer un paper essencial. Amb els resultats benèfics que tot això havia de tenir sobre els mateixos valencians, evidentment. Durant uns anys València *intentava* —sense arribar-hi, però ho intentava— posar-se al nivell de les *grans* capitals, almenys al nivell de les quinze o vint ciutats de primera línia. L'Ajuntament, en els temps *feliços* de la majoria absoluta socialista, va fer els primers passos, i la Generalitat va seguir, amb anys de retard, amb importants projectes d'infraestructura.

Això últim, els projectes d'infraestructura cultural, potser és l'única cosa que en queda, de tot allò. Perquè la ciutat com a tal, o el seu Ajuntament, fa tota la impressió que ha dimitit d'aquella vocació de capital cultural. És cert que existint com existeix al consistori una majoria de dreta —de la classe de dreta política que fins ara ha produït València— havia de quedar bloquejada per força qualse-

vol iniciativa que anara més enllà del que la dreta, ací, pot assimilar com a *cultura*. També és cert, però, que el PSOE municipal —o qui, més amunt, decidisca aquestes coses— va donar la mesura exacta dels seus nous objectius designant com a responsable de l'àrea de cultura de l'Ajuntament un personatge tristament incapaç i curt d'idees. Els resultats del bloqueig de la dreta i de la dimissió socialista, són ben visibles: de la ciutat mateix, del seu Ajuntament, ha desaparegut tota vocació de capitalitat cultural, s'han esvaït totes les ambicions; tant les que eren il·lusòries, com les que responien a una demanda social ben real. La desaparició quasi completa de l'oferta

cultural d'aquest mes de juliol no és un accident del trajecte, sinó un senyal de canvi de direcció: hi ha certes coses —aquesta oferta cultural que els anys anteriors havia anat creixent— que han deixat d'interessar. O que no interessen ja prou per a intentar superar els problemes que puguem suposar.

L'Ajuntament ha al·legat dificultats pressupostàries i la necessitat d'acudir a altres despeses. No és raó suficient. Tots els grans municipis tenen infinits problemes, i infinites dificultats econòmiques, i no per això abandonen, com a solució, el protagonisme de la cultura. Barce-

lona, per exemple, per posar un cas de ciutat amb govern socialista: l'envergadura dels seus problemes urbans és molt superior a la de València, i l'oferta cultural promoguda pel municipi, també. Quan es compara el *Grec 89* barceloní amb el penós desert valencià d'aquest estiu, la impressió és desoladora. A València, a banda les Serenates Musicals (petits conjunts i solistes), que patrocina la Generalitat, no l'Ajuntament, es pot fer poca cosa més que prendre la fresca a la platja de la Malva-rosa. Si no és anar als bous, al certament de bandes, o als castells de focs.

Hi ha maneres d'escapar dels problemes: fugir endavant, i fugir endarrere. L'Ajuntament de València ha triat la fugida endarrere. Seria interessant, en tot cas, que expliquen quants metres d'asfalt o de claveguera s'han fet al canvi de la misèria cultural d'aquest estiu. Així, almenys, els ciutadans sabrien el valor real de les coses. □

